

მთაწმინდიდან ქარს მოჰქონდა

მთაწმინდიდან ქარს მოჰქონდა
იდგა,
ნუშის ნაფერთალი,
ცას ვარსკვლავი ანათებდა,
ვით კამეჩის თვალღი.

მოფრიალე მანდილებით
ქარიშხალიღ
მოფრინავდა ქარი,
მოფრინავდა ქარი,
ქალაქს ქარი მოარბევდა -
მთათა სერასკარი!

ქარი სტამბოლს მიდიოდა -
ქაჯავეთის ქაჯღი.
ცას ღრუბელი დაეყარა
ზიზილებით
თეთრი, როგორც ყაჭღი.

ღამე იყო გათეული
მთიდან
მეეზოვის ქურქით
და სარკმელთან კამათელი
შოთის პურით
კალმახური ზურგით -

ჩაქრა ყველა ვარსკვლავები,
ვით აღმასის თვალღი,
ქარმა ქალაქს დაუშინა
ნუშის ნაფერთალი.

იღვიძებდნენ პოეტები
ისუნთქავდა
გამომშრალი პირით,
იღვიძებდა მემწვანაილე
გიშერთვალა ვირით,

ბზრიალებდა, ყალყზე

ვით ყაზახის ცხენი...
[სად ლპებოდა ბეჭდიანი,
ვაღ: მანანას ხელიღ]

- მართლა იყო

- არა, ყავრის ქარი!
წყნარი იყო მტრედივითა,
თბილი, როგორც კვარი.

აღარავის აღარ ჰქონდა
გული ნამტკივარი;
ყვავილებით

მოშხრუოდა მტკვარი...

და მახათის ტიტველ

ყვითლად მოზაზანე,
საღვინით და

მზე დაადგა ბანებს.

იღვიძებდნენ საზანდრები
ქვეყნის სადიდებლად,
შევარდენმა შეისროლა
ცაში ოქროს წკეპლა.

თბილისი კი -

მზის შუქს გამაკურნელს
და ჰენოსავდა ლექსებისა
და ტარხუნის სურნელს!

